

*A Legszentebb Trinoszófia
és
az Isteni Feminitás új
megnyilatkozása*

ROBERT A. POWELL

REGULUS ART
2013

A mű eredeti címe:

THE MOST HOLY TRINOSOPHIA
AND THE NEW REVELATION OF THE DIVINE FEMININE

Az eredeti művet kiadta:
Anthroposophic Press
P.O. Box 799
Great Barrington, MA 01230

Copyright © Robert A. Powell 2000

Minden jog fenntartva. A kiadvány semmilyen része nem sokszorosítható, nem tárolható információszolgáltató rendszerekben, és nem közvetíthető semmilyen formában vagy eszközzel (elektronikusan, mechanikusan, fény-másolással, lejegyzéssel vagy másképpen) a kiadó előzetes, írásos engedélye nélkül.

Fordította: Cseri Krisztina
A fordítás és az eredeti szöveg egybevetésében közreműködött:
Seress Attila

Nyomdai kivitelezés: Vareg Produkció (www.vareg.hu)

Felelős kiadó: Regulus Art Kft., 2013
www.regulusart.hu
www.szellemtudomany.hu

ISBN: 978-963-89437-4-3

TARTALOMJEGYZÉK

ELŐSZÓ	9
Carol E. Parrish-Harra	
BEVEZETÉS	19
Robert A. Powell	
AZ ISTENI FEMINITÁS	25
Daniel Andrejev	
A LEGSZENTEBB TRINOSZÓFIA	29
KÖZJÁTÉK	71
AZ ISTENI FEMINITÁS ÚJ MEGNYILATKOZÁSA	82
JEGYZETEK	147
IRODALOMJEGYZÉK	155
KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS	158
A SZERZŐRŐL	159

Szófia örökké minden szív papnöje.

— Novalis (*Heinrich von Ofterdingen*, 1. rész utolsó sora)

EZT A KÖNYVET 2000 FOLYAMÁN ADJUK KI, Caitlin Matthews, a *Sophia: Goddess of Wisdom* („Szófia: A Bölcsesség Istennője”) című könyv szerzőjének szavaival élve, a „Szofianikus Millennium” kezdetén. A művel hozzá szeretnénk járulni az Isteni Feminitás mélyebb megértéséhez az emberiség és a világ evolúciójának ezen fordulópontján: a hagyományos kereszténység kétezer éve után bekövetkező fordulóponton, amely ma a kereszténység egy kiterjedtebb formája felé vezet, mely elismeri és magában foglalja az Isteni Feminitást is. Létezik az időben egy olyan pillanat, melyet fordulópontnak nevezhetünk?

A *Chronicle of the Living Christ* („Az élő Krisztus krónikája”) című könyvében a szerző egy jól megalapozott kutatása a 2000. január 1-i dátumra mutat rá, mint Jézus születésének kozmikus értelemben vett 2000. évfordulójára. Ez a dátum, amely a Nap 2000. visszatérését jelzi a Jézus születési csillagával való együttállásba, a történelmi kereszténység kétezer évének befejeztét mutatja (Jézus születésétől számítva). Ebben a tekintetben a 2000-es év tényleg egy új éra kezdetét jelzi, melyet, ahogy fentebb utaltunk rá, Szofianikus Millenniumnak nevezhetünk. Kétségtől van más szempontok is az Isteni Feminitás új megnyilatkozásának keletkezését illetően, melyeket szintén figyelembe vehetünk. Például, amint arról a következőkben szólunk, a Szaturnusz-Jupiter együttállást, ami röviddel 2000 Pünkösdjé előtt történt, olyan égi eseménynek tekinthetjük, ami az új millennium kozmikus kezdetét jelzi. Azonban a nagy jubileum – Jézus születésének 2000. évfordulója – az, ami elsődleges jelenleg nem csak a keresztények, de más vallásokat és szellemi hagyományokat követő emberek tudatában is. Ekkor, azaz a jubileumi évben, szolgáljon ez a könyv ösztönzőként minden Isteni Bölcséséget kereső ember számára, és mindazok számára, akik az Isteni Feminitás új megnyilatkozását keresik az új millennium kezdetén!

BEVEZETÉS

ROBERT A. POWELL

A MEGKERESÉSEKRE ADOTT VÁLASZKÉNT *A Legszentebb Trinoszófia* című három előadást ebben a könyvben adjuk ki. Az új kiadás egy kibővített változatát tartalmazza „A három szellemi tanító” című előadásnak, mely a Szófia Alapítvány megalapításakor hangzott el, 1994-1995 Szent Éjszakái alatt, Kaliforniában. A könyv olyan részletet is tartalmaz, mely a huszadik századi orosz misztikus és költő, Daniel Andrejev (1906-1959) Isteni Feminitásról szóló opus magnumjából, *A Világ Rózsájából* származik. Daniel Andrejev ezen szavait özvegye, Alla Andrejeva és a Daniel Andrejev Jótékonyági Alapítvány, Moszkva szíves engedélyével közöltük. Az a megtiszteltetés ért, hogy találkozhattam Alla Andrejevával egy Volgai hajóúton, 1996 késő nyarán. Ezen a hajón egy Szófia kongresszust szervezett a Daniel Andrejev Alapítvány és az orosz *Urania* folyóirat, hogy megemlékezzenek a nagy misztikus és költő kilencvenedik születésnapjáról. „A Szófiához vezető út: A hagyomány és az új beáradások” címet viselő kongresszuson való találkozás fényében nagyon helytállóan tűnik itt Daniel Andrejev Isteni Feminitásról szóló művéből idézni. Itt szeretném megragadni a lehetőséget, hogy felhívjam a figyelmet ennek az igazán eredeti, modern orosz szofianikus misztikusnak a munkájára, akinek a művét már kiadta angolul a Lindisfarne Press (lásd az irodalomjegyzéket).

Elődjéhez, az orosz misztikus és költő Vlagyimir Szolovjovhoz (1853-1900) hasonlóan, Andrejev az Isteni Szófia fokozatos Földhöz való közeledését látta. Szolovjov szavaival, „Az Örök Feminitás” című verséből fordítva:

Tudjátok meg: ma az Örök Feminin
Elpusztíthatatlan testében száll alá a Föld felé.
Az új Istennő hervadhatatlan fényében
Az Egek egyé váltak a mélységekkel.¹

Élete során Szolovjovnak három látomása volt az Örök Feminitás megszemélyesülésével kapcsolatban, akit ő „Szófiá”-nak hívott. Andrejev azonban nem Szófiáról szól, hanem Zventa Sventanáról („A Szentek Legszentebbjéről”). Andrejev látta alászállását az egekből, amint megközelíti a Földet, hogy bevezesse a Világ Rózsáját mint fenséges ösztönző erőt az emberi és kulturális evolúció érdekében. Azt, ahogyan ő leírta ezt az eseményt, néha Dantéhez (1265-1321) hasonlítják, mert Dante látomása a paradicsomról, melyet az *Isteni Színjáték* harmadik és utolsó részében ír le, az Égi Rózsa látomásában kulminál, Szűz Máriával a rózsza közepén. Andrejev látomásában úgy jelenik ez meg, mintha az Égi Rózsa már aláereszkedett volna az egek magasságából, hogy közelebb húzódjon a Földhöz. Vagy más szóval, Zventa Sventana ereszkedik alá fentről a Föld felé, hogy a Világ Rózsáját formálja a Földet övező éterikus régiókban. Andrejev Zventa Sventana egy „inkarnációjáról” beszél – nem testben, hanem éteri formában való inkarnációról –, melynek rendkívüli hatása lesz az emberiségre, minden emberi kultúrára. Ő ezt az inkarnációt a „metakultúrák magasabb városainak egyikébe” helyezi. Andrejev *A Világ Rózsája* című művének más részeiből kiderül, hogy egy „égi városra” gondolt, ami a „Szent Oroszország” metakultúrájához tartozik, Oroszország egy magasabb, érzékfeletti formájaként ábrázolva – egyfajta archetipusos Oroszországgént. Innen „kerül megalapításra a Világ Rózsája, és terjed el minden ország emberi közösségein keresztül.”²² Ezen a ponton megkérdezhajjuk: Van-e bármilyen igazság Andrejev látomásában?

Lépéseket tehetünk a válasz felé, ha komolyan fontolóra vesszük Rudolf Steiner (1861-1925) néhány közlését. Amikor Steiner leírja az evolúciót, kultúrkorszakokról beszél, melyek mindegyike 2160 év hosszúságú, és amelyek alatt a civilizáció fő impulzusai bizonyos régiókból indulnak ki a bolygón. Több ezer évvel ezelőtt például az elsődleges civilizáció India szubkontinensén virágzott. Ezt követte azután a perzsa kultúra, melyben Zarathusztra játszott fontos, vezető szerepet. Ezt pedig Egyiptom és Káldea civilizációi követték. Hanyatlásuk egybeesett a görög és római civilizáció felemelkedésével. A kulturális fejlődés fókusza később egyre inkább áthelyeződött Európára. Ez az a lépcsőfok, ahol jelenleg találjuk magunkat; az európai kultúra már alakította és befolyásolta az egész civilizált világot.

Ezzel civilizációk felemelkedéséről és hanyatlásáról tárul fel egy kép – egymásba fonódó kulturális impulzusok elragadó szötte, ami tovább folytatódik és vezet a jövőbe. Steiner éles tisztánlátó ereje két jövőbeni civilizációt látott a jelenlegi európai kultúra nyomában felemelkedni. Látta, hogy az európai után következő civilizáció Oroszországban fog felemelkedni; és ezt követően, végezetül, az amerikai szellemi kultúra fog virágozni. Anélkül, hogy leírta volna a Világ Rózsája formációját Szent Oroszországban, Steiner mindazonáltal Oroszországot és a többi szláv országot nevezte meg a szellemi evolúció következő központjának helyeként. Ebben a tekintetben, Andrejev Világ Rózsájáról szóló látomásának általános tartalmát megtámogatják Steiner kulturális evolúcióval kapcsolatos közlései.

Rudolf Steiner evolúció-leírásából nyilvánvalóvá válik, hogy valamilyen sajátságos dolog fejlődik ki minden egyes kultúrkorszak alatt. Például a görögök és rómaiak idejében ez az *absztrakt gondolkodás* volt. Ezt a fogalmat itt pozitív értelemben használjuk, mint képességet a dolgoktól való elkülönülésre és az azokról való gondolkodásra (elvonatkoztatásra). Ez az emberi intellektus képessége, ami az ókori Görögországban ébredt fel és adott életet a filozófiának. Az európai kultúrában a *felébredt tudatosság* jelent meg, vagyis a környező világ fel erősödött tudatával párosult öntudat egy új szintje fejlődött ki. Erre azok a különböző áttörések nyújtanak példákat, melyek Európában a tudományban, művészetben, filozófiában és vallásban következtek be, és körülbelül a reneszánsz korában kezdődtek. Csupán Descartes híres mondását kell felelevenítenünk, „Gondolkodom, tehát vagyok”, hogy lássuk, hogy a tudatosság egy új szintje kezdett virágozni Európában, meghaladva a görögök és rómaiak tudatosságának intellektuális formáját. A tudomány és technológia felvirágzása ennek az új tudatosságnak egy kifejeződése. A felébredt tudatosság ezen új szintje kezdetben Európában fejlődött, és azután terjedt el máshol a világban. Ez a tudatosság azonban egy új képességnek fog utat adni a jövőbeni orosz/szláv kultúrában. Ennek az új képességnek az egyik megnyilvánulása az érzés egy erősebb és tudatosabb szintje lesz. Jelenleg az érzéslet általánosságban véve nem nagyon tudatos. Gyakran történik meg, hogy valakit például előnt a balsejtelem, amit nem tud megmagyarázni, vagy nem képes teljesen tudatában lenni annak, hogy mi zaklatja fel. Ez meg fog változni az orosz/szláv korszakban. Az orosz emberek – és ez kisebb

vagy nagyobb mértékben más szláv népekre is igaz – a „nagy érzők”, ahogy az európaiak a „nagy gondolkodók”, az amerikaiak pedig a „nagy cselekvők.” Amikor a távoli jövőben az amerikai szellemi kultúra fog virágozni, az akarat – és az akarat tevékenység tudatos irányítása – lesz a legfőbb jelentőségű.

A látens képesség, mely fokozatosan fejlődik ki az orosz és a szláv népek között, egy magasan fejlett érzésélet, amely, ha finomodik, megtisztul és felemelkedik, egy teljesen új kultúrának ad életet. Ez az új kultúra a szeretetben létrejövő testvériség kultúrája lesz. Neve, a *Jelenések könyve* szerint, Filadelfia, a testvéri szeretet közössége – és a rózsza csodálatos szimbóluma ennek a szereteten alapuló közösségnek. A Világ Rózsája nagyon találó kép a jövőbeni Filadelfia-közösségre, és az Isteni Szófia – avagy Zventa Sventana – az, aki a Világ Rózsájának Lelke. Valójában, ő a Világlélek.

Ezzel a háttérrel látható, hogy Szent Oroszországot – a szellemi archetípusát annak, amivé Oroszországnak válnia kellene – az Isteni Szófia hatja át lélekkel. Így az is érthető, hogy az orosz földön épült első templom a Szent Szófia Katedrális volt Novgorodban (1045). Oroszország Szófia-hagyománya – az Isteni Szófia ikonjaitól a nagy, huszadik századi orosz ortodox teológusokig, Pavel Florenszkijig és Szergej Bulgakovig (lásd az irodalomjegyzéket) – új fényben tűnik fel. Az orosz kultúra, ha nem forgatják fel és nem romlik meg teljesen, egyre inkább Szófia kifejeződésévé fog válni. A Világ rózsájának formációja a Szófia-kultúra egyre növekvő megnyilatkozását hozza majd el, ami Oroszországban és más szláv országokban fog virágot hajtani, és tényleges hatással lesz az egész világra.

Mindennek egy negatív előre vetett árnyéka jelent meg a kommunizmusban. A bolsevik forradalom egy anti-Szófia-kultúra erőszakos bevezetését hozta. Az irgalmatlanul és könyörtelenül szorító nyomás, melyet a kommunizmus az orosz és a szláv országokra gyakorolt, a fordítottja – ördögi karikatúrája – volt annak, ami csak később jön el. A kommunizmus alatti kulturális élet teljesen szemben állt azzal, ami a Világ Rózsájának Szófia-kultúrájával fog eljönni. A növekvő testvéri szeretet helyett a kommunista kultúra gyűlöleten alapult: a burzsoázia gyűlöletén. És ahelyett, hogy a devóció óriási ereje bontakozott volna ki, mint a szláv lélek látens képessége, Sztálin terroruralma arra törekedett, hogy minden devocionális érzést szétzúzzon az orosz emberekben.

A szovjet kommunizmus összeomlásával az oroszok elkezdtek felébredni a bolsevik álom lidércnyomásából. Most viszont új veszély fenyegeti őket: a szabadjára engedett kapitalizmus rémképe. A kommunista rendszer összeomlása miatt keletkezett vákuumba a kapitalizmus, a materialista „kultúra” legdurvább formája árad be, az oroszok pedig nincsenek felkészülve, hogy megbirkózzanak vele. Minden segítségre szükségük van, amit csak kaphatnak, hogy elkezdjék kifejleszteni a saját, tényleg orosz kultúrájukat, ami, Daniel Andrejev víziója fényében, a Világ Rózsájának Szófia-kultúrája. Ezt nem szabad egy idegen kultúrának bitorolni, ami megfojtja az orosz lélek fenségés szépségét.

Az orosz lélek! Az orosz lélek megtapasztalása lélegzetelállító! Az étellel telített érzések végtelen ereje nyilatkozik itt meg, kiegészítve az európai kultúra erősen gondolati életét, és az amerikai kultúra bimbózó akarati életét. Az orosz lélek lényege az, hogy tükrözi, vagy benne van a lehetőség, hogy tükrözze a Világ Lelkét (Szófiát). És mégis vajon hány orosz ember van ennek tudatában?

Ahogy már említettük, Rudolf Steiner tudatában volt ennek, noha osztrák volt, és nem orosz. Közlései a Szófia-kultúra felemelkedésére mutatnak rá a szláv kultúrkorszak idejére. Ezt nem mondja ki explicit módon, de ez implicit módon benne van abban, amit a hatodik kultúrkorszakban kifejlesztendő képességről mond. (A szláv a hatodik kultúrkorszak; az őszindiai volt az első, az őszperza a második, és így tovább, ahogy már utaltunk rá.) Steiner leírja a „manasz beáramlását a hatodik kultúrkorszakban”, mondván, hogy „az emberiség fokozatosan felkészül, hogy befogadja a szellemet vagy szellem-ént (manaszt) a hatodik korszakban.” Rudolf Steiner szerint a hindu *manasz* kifejezés a szellemi önvaló az emberben, ami az asztrálest, a vágyak, szenvedélyek és ösztönök hordozójának megtisztításán keresztül támad fel. Hozzáteszi, „Ezt a megtisztított asztrálestet...hívják az ezoterikus kereszténységben a tiszta, szűzies, bölcs Szűz Szófiának. Mindannak eszközével, melyet katarzison keresztül kap, a tanuló megtisztítja asztrálestét, hogy áttranszformálódjon a Szűz Szófiában.”³

Más szóval, az evolúció következő lépésében – az intellektuson (görög-római kultúra) és a felébredt tudatosságon (európai kultúra) túl – az Isteni Szófia („Szűz Szófia”) fog feltámadni az emberben az asztrálest megtisztításán keresztül. Ekkor az emberi lélek hasonlóná válhat

a Világlélekhez (Szófiához). Ez az ígérete az orosz/szláv kultúrkorszaknak, melyre az előkészületek már most folynak.

Ebben a fényben olvashatjuk Daniel Andrejev következő, az Isteni Feminitásról szóló szavait, melyek könyvéből, *A Világ Rózsájából* származnak. Kitűnő bevezetéként szolgálnak *A Legszentebb Trinoszófiáról* szóló három előadáshoz, melyek az Isteni Feminitás három aspektusát jellemzik. Ugyanakkor, *A Legszentebb Trinoszófia* fényt vet „viszonzásul”, úgy hiszem, Daniel Andrejev Háromsággal kapcsolatos gondolataira is. *A Legszentebb Trinoszófia* három előadását egy „közjáték” követi, ami valójában egy bevezetés „Az Isteni Feminitás új megnyilatkozása”-hoz, mely eredetileg „A három szellemi tanító” előadáson alapult, amit átszerkesztettünk és kibővítettünk, és elsőként jelenik meg ebben a könyvben.